

25.1.99

אבא,

הזיכרון הראשון שלי איתך הוא מבית הילדים, כשאתה בא לפעוטון אחי"צ וסוּחב אותי על הידיים בדרך הביתה. בחוץ גשום וקר ואתה עוֹטף אותי במעיל שלך ומקפץ בשמחה ושורק כל הדרך עד בית האבן. זכורות לי השעות הרבות שישבתי איתך במעבדה, בחדר החושך. ניסית ללמד אותי את רזי הפיתוח השונים - אבל כל-כך פחדתי מהחושך כך שכמעט לא קלטתי דבר. נסעת וליוות אותי לשעורי החליל, תמכת בי במהלך האימונים המתסכלים ותמיד נתת לי להרגיש שאני לפחות רמפל. בילדותי, כשסיפרתי לך על בעיה או חילוקי דעות עם מישהו, בעיניך תמיד אני הייתי הצודקת ונטעת בי בטחון אמיתי. באהבה רבה נתת לי את ההרגשה שאני הטובה והמוכשרת מכולם ואין ספק שהאמון האמיתי הזה תרם להצלחה.

הבית היה מלא תמיד באנשים, את רובם בכלל לא הכרתי. מכל אולפן היית מאמץ שניים-שלושה חברים, שבמשך השנים הצטבר מספרם לעשרות ולמאות חברים. עם כולם שמרת על קשר אמיתי וחם.

אהבת כל-כך אנשים. היית יכול להוריד את הכוכבים, עבור כל מי שביקש או רמז לעזרה, ונשאת חלק בלתי נפרד מהווית חייהם. גילית רגישות ותשומת לב לילדים ולצעירים והיה לך קשר מיוחד איתם. תרמת מזמנך ומאהבתך לכולם ובתמורה ציפית רק למילה חמה, להוכרת תודה. השפעת על אנשים רבים בחייך, עם החיוך האמיתי, עם ההומור הבריא שלך, עם טוב-לב בלי גבולות.

למרות שמעולם לא למדת במוסד רישמי, רכשת ידע בכוחות עצמך וידעת על כל-כך הרבה נושאים. בורכת בזיכרון ובבקיאות מדהימים. דיברת בשפות רבות, קראת ספרים והקפדת להיות מעודכן בכל תחום. עוד לפני חודשיים התכוונת לקנות מצלמה דיגיטלית מתוחכמת, המתחברת למחשב. לא נרתעת מכל החידושים והטכנולוגיה המתקדמת. ניחנת ביכולת אלתור ותושיה בכל מצב. היית אומן בנפשך: הכרת כל-כך הרבה יצירות וקונצרטים, ואהבת לשרוק ולנצח על תזמורות.

תיק המצלמות ליווה אותך לכל אירוע כחלק בלתי נפרד ממך.
מכל מקום הבאת צילומים, שנתנו לי את התחושה שהייתי
איתך שם, כשותפה לטיולים ולחוויות האישיות שלך.
היית מקצועי בעבודתך כצלם, ואומן גדול ורגיש.
בכל אלבום משפחתי בקבוץ ניתן למצוא מתמונותיך.

כל-כך היית גאה בנו ובנכדיך. היית מספר לכולם בהתלהבות
בשבחינו. כל ביקור היה כסם חיים עבורך: חיוך, מגע חם,
חיבוק ומעט הקשבה, הספיקו כדי להזרים בך אדרנלין וכוח
להמשיך במאבק.

למרות שכבר שנים אתה מכין אותנו לפרידה ממך,
במקום הזה, תמיד המוות בא במפתיע והכאב כל-כך צורב.
לא פעם נסעת לבית-החולים ובדרך מצבך החמיר.
היית מחובר לצינורות ולכל מכשיר אפשרי.
כשהיינו מגיעים לבקרך היינו משוכנעים שזו הפעם האחרונה
שנראה אותך. תמיד היית חוזר הביתה, כאילו כלום לא קרה
ומבשר לנו שכבר הרבה חברים ורופאים קברת.
שמרת על אופטימיות וחדוות חיים.

"הפניקס" קראנו לך- בטוחים שלעולם לא ניפרד,
ושלך- זה לא יקרה. היית נצחי. אהבת את החיים ונלחמת
שנים רבות כנגד כל הסיכויים, עם יצר הישרדות מדהים.

זו ההזדמנות להעלות בשבחה של אמא שנשאה
בעול האשפוזים כמעט לבדה.
אנחנו מבטיחים לשמור על אמא, כמו ששמרה וטיפלה בך
וכמו שהיתה יקרה לך.
אמא לא לבד, אמא תמשיך להיות מוקפת ומחובקת בידי
כל המשפחה והחברים.
פחדת לסיים את חייך כמטלה על כולנו.
אני משוכנעת שלו הדברים היו תלויים בך,
היית בוחר להיפרד מאיתנו באותה הדרך בה נפרדת:
בבית, צלול ומבין: זכית במיטת נשיקה.
חבל שלא ראית כמה רבים באו ללוות אותך בדרכך האחרונה.

בשבוע הבא תחגוג 75 שנים ואני אקנה לך זר כלניות,
הפרח שלך, כמו בכל שנה.
תמיד תישאר בלבנו אומן ענק, רגיש וטוב לב בלי גבולות.
תלווה אותנו בצער ובשמחה ותשמור עלינו מלמעלה.